

ikke lægges mere magt, men mindre magt i EU-systemet.

Vi kan også være bekymret for, at det med denne afstemning bliver sidste gang, vi for alvor får en afstemning om hovedindholdet i EU-samarbejdet, for når først man har udvidet med flere lande, bliver det nok næsten umuligt at blive enige om væsentlige ændringer – så bliver det kun om småtterier.

Derfor anbefaler vi den danske befolkning, at de den 28. maj stemmer nej.

Jann Sjursen (KRF):

Indledningsvis vil jeg gerne understrege, at Kristeligt Folkeparti kan støtte Danmarks tiltrædelse af Amsterdamtraktaten og dermed også det lovforslag, som regeringen har fremsat.

Men jeg vil også gerne understrege helt klart, at der så i Kristeligt Folkeparti som i andre politiske partier er meget delte holdninger omkring Amsterdamtraktaten og velsagtens også omkring Danmarks medlemskab af Den Europæiske Union.

Jeg tror, jeg meget vel kan sige, at Kristeligt Folkeparti i den sammenhæng afspejler gennemsnittet af den danske befolkning, for så vidt som vi faktisk i september måned sidste år afholdt en urafstemning blandt vore medlemmer om, hvad deres stillingtagen var til Amsterdamtraktaten, en urafstemning, som viste, at kun en lille majoritet af partiets medlemmer, nemlig 54 pct., gik ind for et ja til Amsterdam, mens hele 46 pct. var imod.

Det får mig også til at sige, at jeg på Kristeligt Folkepartis vegne føler – men jeg mener i virkeligheden også, at dette Ting burde føle det på befolkningens vegne, for så vidt som den er stærkt delt på området – at vi har brug for en meget bred og nuanceret debat om Amsterdamtraktaten, men så sandelig også om vores medlemskab af Den Europæiske Union som helhed.

Jeg synes, det er vigtigt at fastslå, at Den Europæiske Union ikke er den store forkromede drøm for os i Kristeligt Folkeparti, men den er så sandelig heller ikke det mareridt, der somme tider bliver udpenslet fra forskellig side i den politiske debat om vores forhold til EU.

For Kristeligt Folkeparti er Den Europæiske Union et praktisk samarbejde, som ikke mindst skal tjene som et redskab for at sikre freden i Europa, og som også kan være med til at sikre et helt Europa. Derfor er vi meget glade for det, vi oplever i denne tid, nemlig at de central- og

østeuropæiske lande står i kø for at blive medlemmer af Den Europæiske Union. Det er i virkeligheden, kan man sige, lakmusprøven på, at EU er blevet en væsentlig del i at hele Europa oven på Anden Verdenskrig.

Det er da også netop udvidelsesperspektivet, som har været overskriften for debatten i dag, i hvert fald for de partiers vedkommende, som ønsker, at Danmark skal tiltræde Amsterdamtraktaten, og som da så sandelig også er et af regeringens vigtigste argumenter for Amsterdamtraktaten, og det er da også et vigtigt argument for Kristeligt Folkeparti.

Alligevel synes jeg, det er vigtigt at sige – i hvert fald for vores vedkommende – at vi i og for sig er skuffede over, at man under regeringskonferencen ikke nåede videre, end man rent faktisk gjorde, i forhold til at fremtids sikre Amsterdamtraktaten, forstået på den måde, at man jo ikke har løst alle de udestående problemer, der har været og fortsat er på det institutionelle område. Det er ikke klarlagt, hvordan stemmевægtene skal være i Ministerrådet på længere sigt, når EU bliver udvidet med flere medlemslande. Dog er det nu fastslået – og det hilser vi med tilfredshed – at hvert medlemsland i hvert fald skal have én kommissær.

Så selv om vi må sige, at det var skuffende, vil jeg også godt understrege, at vi alligevel må sige, at reelt er Amsterdamtraktaten nøglen til en udvidet Union. Den skal ratificeres, for at vi for alvor kommer videre i hele udvidelsesprocessen. Derfor deler vi det argument i forhold til regeringens argumentation, at Amsterdamtraktaten er vigtig, for at vi for alvor kan få sat udvidelsen på skinner.

Et andet vigtigt argument for Kristeligt Folkeparti er, at de fire forbehold står uantastet i Amsterdamtraktaten. Det er meget afgørende også set i lyset af, at vi som parti anbefalede vælgerne at stemme nej i forbindelse med folkeafstemningen om Maastrichttraktaten den 2. juni 1992. Det nej skabte for os at se en positiv, demokratisk proces, der skabte debat i Europa, og den debat var i sig selv utrolig vigtig og nyttig, måske endda i virkeligheden mere end de fire forbehold, som Danmark så efterfølgende fik med Edinburghafgørelsen, og som blev stadfæstet ved folkeafstemningen den 18. maj 1993.

Jeg mener, at forhandlingerne under regeringskonferencen om den nye traktat har vist, at de fire forbehold, der blev stærkt antastet også i forbindelse med debatten omkring folkeafstem-